

BARNEN
SOMMAR
PÅ
LANDET

I-II

U.B.

BERENS SOMMAR

PÅ

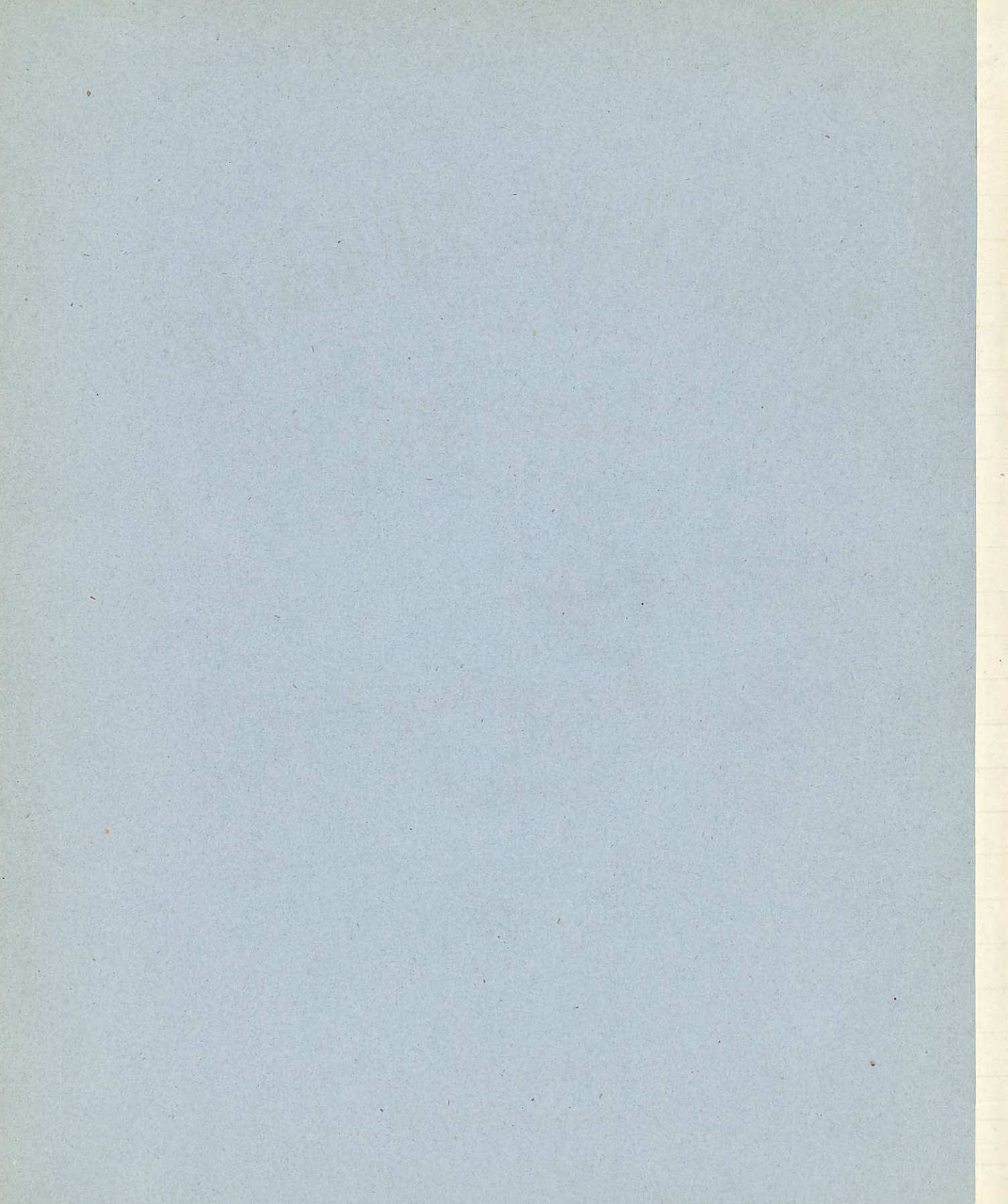
LANDET

I.

Helsingfors 1878.

G. W. EDLUND's förlag.

BIRNENS SÖMMAR

PÅ

LÄNDET.

I.

FEMTON TECKNINGAR

AF

ALEXANDRA SÅLTIN.

Text af Z. T.

Helsingfors 1878.

G. W. EDLUND's förlag.

HELSINGFORS,

FINSKA LITTERATUR-SÄLLSKAPETS TRYCKERI,

1878.

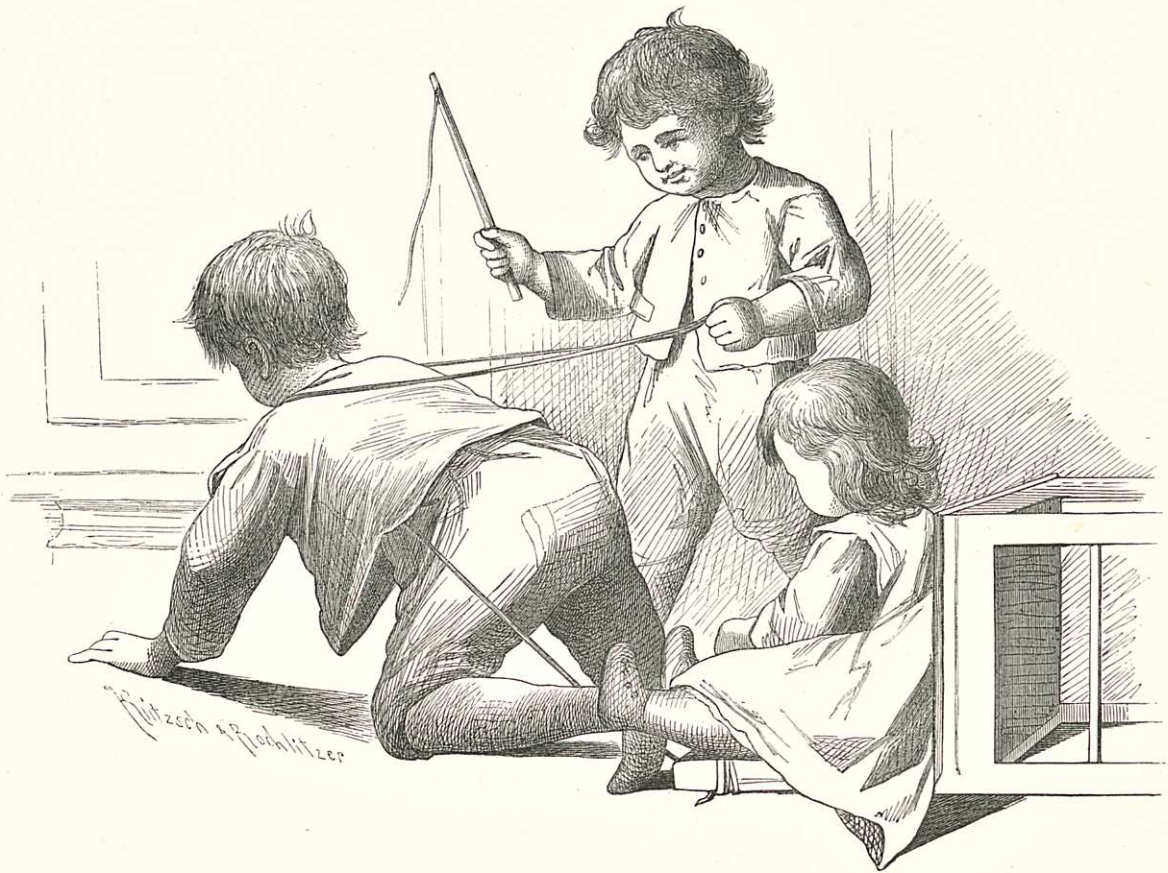
1. Fjäriln.

Hvad du är vacker med gula ringar!
Du är en blomma, som har fått vingar,
Ja, du är sommarens lilla docka,
Som får de skönaste rosor plocka.
Du simmar lätt uppå luftens fläktar,
Du äter socker, du dricker nektar,
Du har så roligt och är så glad;
Men är du lydig din mamma, hvad?

2. Spindelväfven.

Se hur han sitter på lur, den styggen,
Gif akt, rättnu på sitt rof han störtar!
Han jagar flugan, han fiskar myggen,
Som farbror lägger ut nät för mörtar.
Den der, han sköter sin jagt ej illa;
Hvad kostar pundet, min gubbe lilla?
— Åh fy, hvad gör han för nytta sen,
Om han är slug, när han är gemen?

3. Prinsessan åker ut.

Prinsessan åker till kungens slott,
Hej hoppsan hoppelismäll;
Der får prinsessan så mycket godt,
Sex strutar med karamell.
Der vexe äpplen af guld på träna,
Och Putte hästen får hål på knäna.
Och klatsch och hopp,
I galopp, i galopp
För prinsessan Rosenknopp!

4. Kråkungen.

Mej, mamma, mamma, kom hit och se!
En riktig fågel, en lefvande!
Den låg i skogen vid stora stenen,
Den bits med näbben, den sparkar benen,
Säg, mamma, är det en örn kanske?
— Det är en kråka, en stackare,
Som nyss har råkat ur boet falla,
Var god mot den, som du är mot alla!
— Ja, mamma, den blir vårt lilla höns,
Den värper ägg och skall heta Jöns.

5. Jöns matas.

Min lilla Jösse, putte min,
Hvad du är svart om näbben din!
Har du ej tvättat dig i dag?
Och så du gapar! Det tror jag.
Du är så snäll, du är så söt;
Nå, gapa nu, så får du gröt,
Men inte slevven med, nånå,
Jag menar mindre kan förslå.
Nu skall man lära sig bli fin,
Man skall bli Jösse Kråkelin.

6. Den första sorgen.

Du skulle ju bli min lilla höna,
Jag har ju gifvit dig bär och böna,
Du fick din mjölk uti skålar fulla,
Och jag har bäddat din lilla lulla,
Och jag har kammat din svarta fjäder,
Jag tänkte sy dig så varma kläder,
Men nu så var du stygg ändå
Och ville hellre i grafven gå.
Adjö, min käraste lilla kråka,
Dig får jag aldrig i världen råka.
Jag skall plantera din graf så grön
Med smultronblommor och tusenskön.

7. Kråkans graf.

Det finns ej mången så tapper hjelte,
Som blir begravven i blomsterbälte,
Men lilla kråkan har kors på kullen,
Hon glöms ej bort i den mörka mullen.
Dit kommer Gerda hvar dag så trogen
Att vattna grafven i gröna skogen;
Hur gerna vexe de blommor små,
När trogen vänskap dem vattnar så!

8. Jernvägsolycka.

Wi lekte barntåg med hela raden,
Vi skulle köra med ved till staden,
Det skulle gå fyra mil minuten,
Men då så körde vi kull vid knuten,
Och då så — då så —
— Ja, upp och ned!
Tänk, om nu dockorna varit med?

9. Förlåt!

Nej, aldrig skall jag så mera göra
Och fyra mil i minuten köra.
Men var det inte en verdens lycka,
Att ingen docka får gå på krycka?
Och inte miste ju veden lifvet,
Det var ju bara lokomotivet.
Var inte ledsen, det skall nog passa,
Jag har tolf penni uti min kassa,
Jag går till smeden med bitarna.
Förlåt, förlåt! — Nå, nog blir det bra.

10. I torpstugan.

Der är en mamma, som ej får latas,
Hon har två grisar, som måste matas,
Och därför spinner hon hela dagen
Och halfva natten sitt lin på flagen.
Men när små grisarna skrika qvicka
Om morgonqvisten på mat och dricka,
Då händer stundom, att mamma trött
Midtunder frukosten somnar sött.

11. Farmor går ut.

Du var så sjuk, du vår farmor snälla;
Nu blir du frisk som en sommarkälla.
Du skall spatsera hvarenda dag,
Nog leda vi dig, när du är svag.
Du bar ju pappa, när han var liten,
Du gungat oss, så din arm blef sliten,
Och därför är du så trött, så trött:
Nu sköta vi dig, som du oss skött.

12. Doktorn undersöker.

Nu är jag doktor Pillerstrut.
Mamsell, var god, räck tungan ut!
Försök att hosta: uhuhu!
Jo, jo, det känns i magen nu.
Man har fått tandvärk i sin tå,
Man tar en smörgås eller två,
Man dricker mjölk, man äter gröt,
Man sockrar den så lagom söt.
Sen kan man ta en karamell
Precis hvar morgon och hvar qväll;
För all del, glöm ej det, mamsell!

13. Barnen resa på ångbåt.

Skogens stam skall vara skepp.
Gunnar flaggar med sin käpp,
Och på stranden finner Torsten
Passlig stake till en skorsten,
Medan Gerda, glad och käck,

Bär sitt barn på akterdäck.
Är du rädd, ditt lilla pyre?
Knotig gren är båtens styre.
Piii — nu hvisslar pipan ren,
Sätt maskin i gång, kapten!

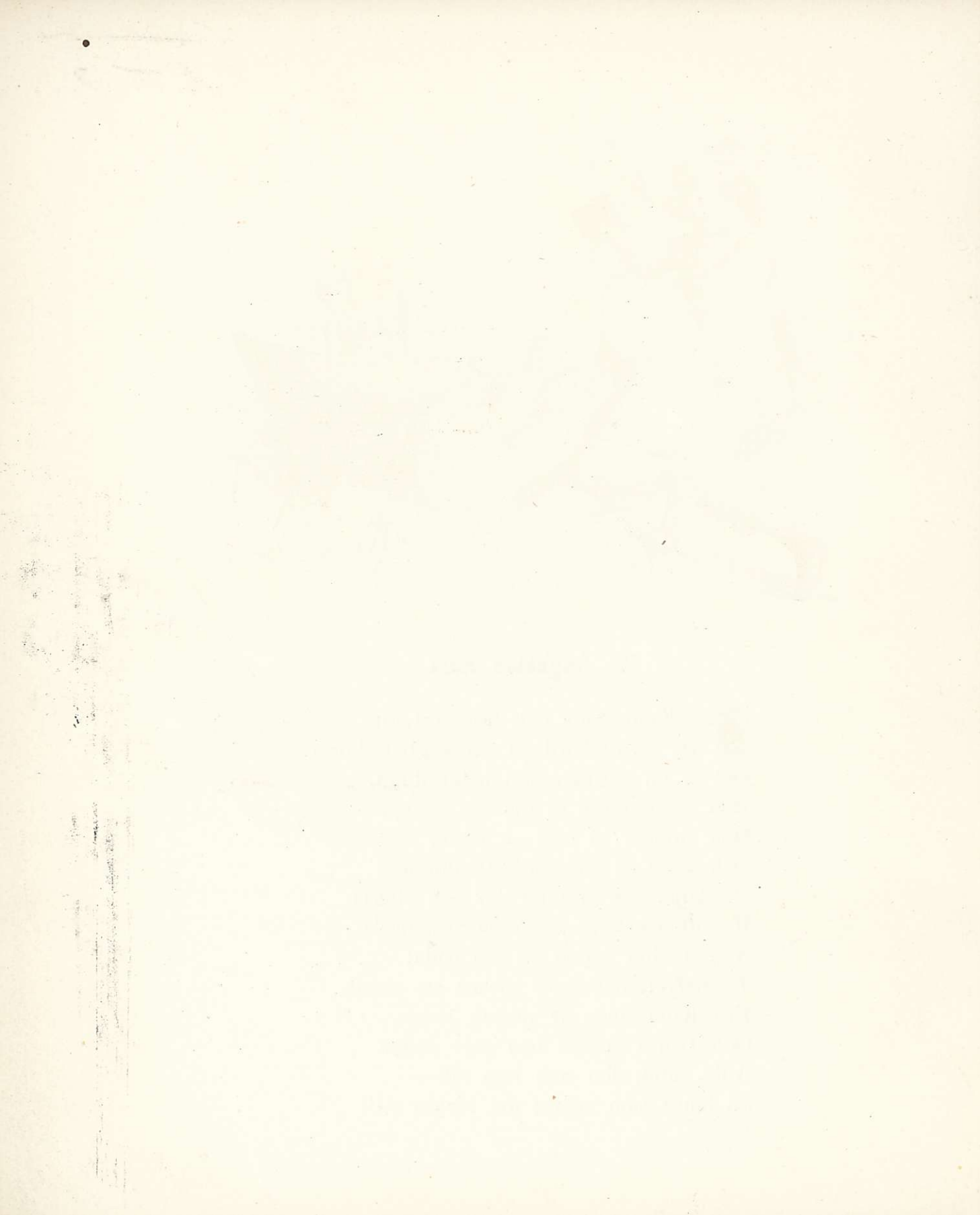
14. Huru man gör en riktig ångbåt.

Man hugger en stock så lagom och lång.
Så gör man en mast, ett däck, en salong.
Så smider man hjul, som gå på ett skaft.
Så tar man en häst, att gifva dem kraft.
Så skjuter man ut och ropar hurra,
Och båten får namn, och det låter bra.
Det trycks i annons på tidningens spalt.
Man reser till sjös, och så är det allt.
Är det icke så, skeppsbyggmästare?

15. Ångbåten Aura.

Fru Kunigunda och fröken Laura,
De gå ombord på sin ångbåt Aura.
Det är en ångbåt, som heter duga,
Han är minsann ej utaf de ranka,
Han simmar ju som en riktig anka
Och kilar af som en vattenfluga.
— Adjö, sitt inte nu der och vingla,
Res ut att köpa en Wiborgskringla!
Nej, se, hur rädda de äro båda!
Ja, hafvet, hafvet är grymt att skåda.
Fru Kunigunda är sjösjuk redan,
Och Laura önskar hon vore dädan.
Adjö, adjö, den som resa vill —
Så långt som snöret det räcker till!

~~314. II. 88.~~

8. VII. 2.

Pris: 3 Mark.

BARNENS SOMMAR

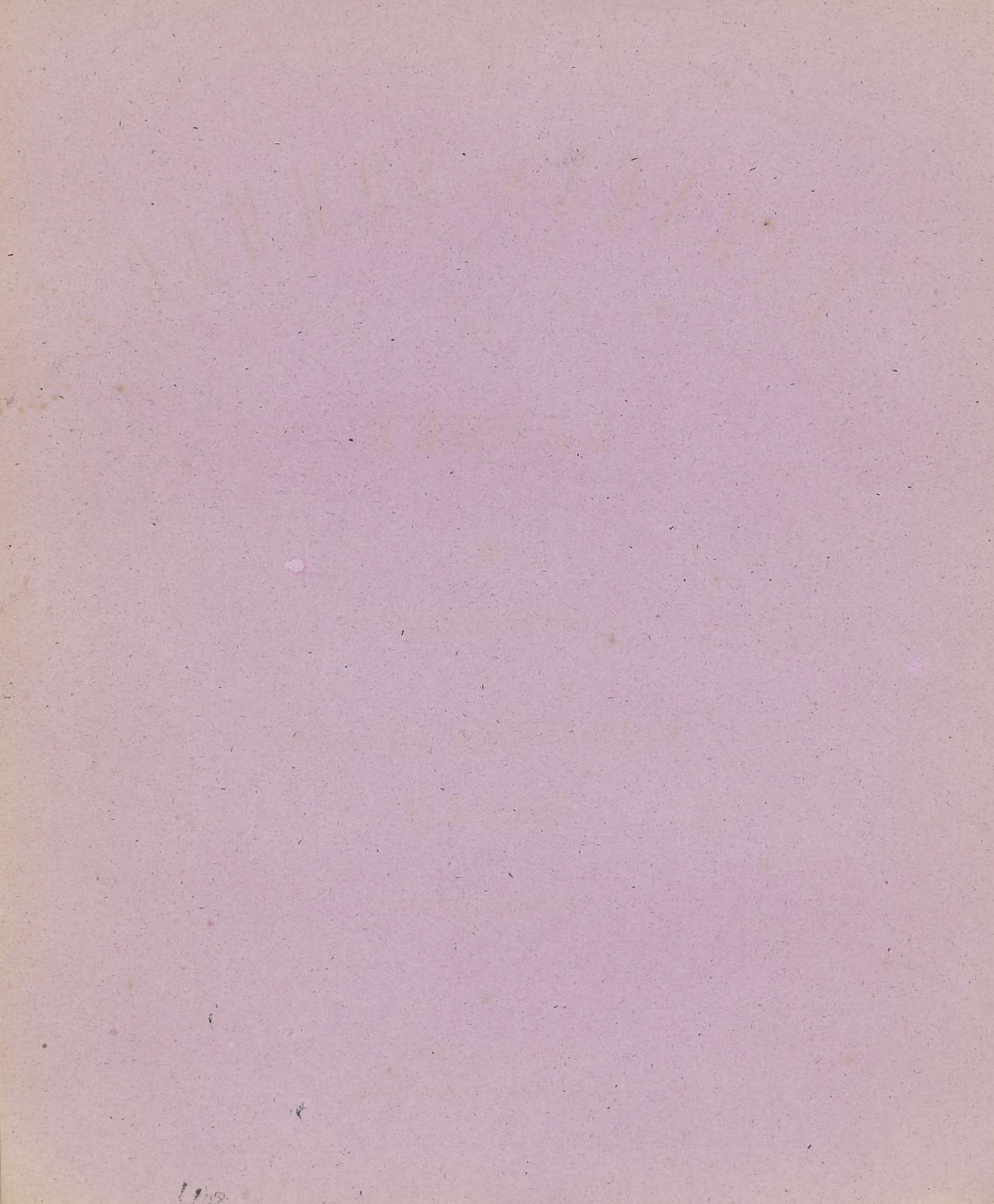
PÅ

LANDET.

II.

Helsingfors, 1879.
G. W. EDLUND's förlag.

BARNENS SOMMAR

PÅ

ÅNDETT

II.

FEMTON TECKNINGAR

AF

ALEXANDRA SÅLTIN.

Text af Z. T.

Helsingfors, 1879.

G. W. EDLUND's förlag.

HELSINGFORS.

J. C. FRENCKELL & SON, 1879.

16. Blommor och bär.

Ro, ro till skären,
Plocka åt barnen bären! . . .
Ja, den visan mins jag nog
Här uti den gröna skog,
När små humlor surra
I sin blomsterkurra.

Sol, sol, du klara,
Gif oss smultron rara!
Torsten plockar korgen full,
Gunnar samlar skogens gull,
Gerdas blad berättar:
I morgon få vi plättar!

17. Vi taga lyra.

Gutta percha! Gutta percha!
Alla mina fingrar värka.
Lyran slog pladask i backen,
Lotta fick en puff i nacken,
Gunnar sprang förskräckt sin kos,
Moppe fick en smäll på nos.
Gutta, gutta, gutta, gutta,
Hur kan du så rysligt skutta!

18. Åskan går.

Den gula säden redan i skylar står,
Augustiregnet strömmar, och åskan går.
Små barnen skynda bort från den glada leken.
Och söka farligt skydd under gamla eken.
När då med brak och dunder en blixtned,
Då blekna Gerdas kinder och Gunnars med,
Men Torsten hvisskar: låt oss Guds makt tillbedja!
Han binder eldens tungor med kopparkedja,
Och när han löser blixten ur molnet loss,
Stå ju hans goda englar, som förr, med oss.

19. Hem i regnet.

Och klitsch och klatsch, der det blänker blått,
Lite vått, lite vått, det gör barnen så godt,
När de vandra i rad med en lustig sång
Genom puttar och träsk, filibång, bång, bång.
Nog torkar vår känga i solens sken,
Och hemma så väntar vår mamma ren.
När vi komma så glada i lunk, lunk, lunk,
Få vi smörgås och fi—filebunk, bunk, bunk.

20. Söndagsmorgon.

Så vänlig skiner sommarsol,
När farmor i sin höga stol
Hvar söndag läser bibeln
Om hur oändligt god och kär
Vår Fader uti himlen är
Mot oss små barn på jorden här.

Och när vi sen få höra än
Hur Jesus är vår bästa vän
Och har välsignat barnen,
Då önska vi af hjertat så,
Att alltid på Guds vägar gå
Och till Guds rike komma få.

21. Dockans nya bekantskap.

Så, nig nu, Laura! Du får ej streta,
Fy, skäms att vara förnäm mot bönder!
Det är ju Granmajas docka Greta,
Och vet du, Greta går aldrig sönder.
Ja, Greta aldrig sitt hufvud tappar,
För hon är gjord utaf bara lappar,
Och henne smäller man nog i backen,
Hon spricker inte ändå i nacken.
Kantänka hvad du låts vara fin,
För det din näsa är af porslin!

22. Vi gunga.

Det gungar! Det gungar! Det gungar! Det gungar!
Vi lära oss flyga som svalornas ungar,
Vi gunga som skeppet det gungar på sjön,
När himlen är blå och när stranden är grön.
Vi gunga för vinden som rönnarnas blomma,
Guldfjälarna fladdra, och humlorna brumma,
Och alla små fåglar, som fladdra förbi,
De qvittra: nej, se hur de flyga som vi!

23. Vi simma.

Ack, den mjuka, gröna vassen!
Ack, den gula, vackra sand!
Moppe törs ej väta tassen,
Skäller som en tok på strand.
Se, der flög en and mot ön!
Ack, den klara, blåa sjön!
Som små laxar få vi stimma!
Jag kan simma! Jag kan simma!

24. Vi meta.

Vill du se hur vi bo under granar och björk,
Så kom hit, lilla blänkande mört!
Du har vått i din sjö, och din stuga är mörk,
Och der naggar en gädda ditt skört;
Men hos oss får du se huru sommarn är grön,
Och du steks i det skiraste smör.
Vill du ej? Se på den, han vill simma i sjön,
Han är fisk, och det råar han ej för.

25. Vi jaga.

Nu är jag jägarn, och du är hunden,
Pass opp att jaga en varg på stunden!
Hvad står du der som en mops och gnäller?
Skäms, är du rädd, när min båge smäller?
Tuss, tuss i vargen! Nu skall du bjäffa;
Min båge, han är så grym att träffa.
Så! — ett — tu — pang! Se, hvem föll för kuppen?
Det må väl aldrig ha varit tuppen?

26. Ekorren i skogen.

Kurre liten, kom till mig,
 Du har kallt i skogen.
 Jag skall bli så snäll mot dig,
 Vänlig och förtrogen.
 Buren är så fin och nätt,
 Rullen trillar kring så lätt,
 Och när du blir trötter,
 Får du bär och nötter.

Kurre burrar upp sin svans:
 Pytt! Här är så roligt,
 Här är lek och här är dans,
 Här är grönt och soligt.
 Kurre han är ingen narr,
 Byter ej sitt bo af barr,
 Fri uti naturen,
 Mot allt godt i buren.

27. Grodan.

Om jag bodde så glad
I den sorlande bäck
Och fick gå uti bad
Mellan stränder och häck
Och ej visste utaf,
När en jagande hök
Sloge ned på försök
Och hans näbb blef min graf,
Säg mig: vore jag nu
Lika munter, som du?

28. Änderna.

Yet mamma, när vi sutto nyss
På vackra gröna stranden,
Sken solen varm som mammas kyss
Uppå den mjuka sanden,
Och viken låg så lugn, så klar,
Just som vår badebunke var.

Och sedan, — tänk dig, mamma du! —
Der summo fyra änder.
De voro alls ej rädda nu,
Det tror jag sällan händer.
Och hur de plaskade i rad,
Precis som när vi gå i bad!

29. Flyttfåglarna.

Små fåglar flytta från Finlands stränder
Till obekanta och varma länder.
De vänta hösten, de äro fria,
De ha ej tröskat sitt korn i ria,
De ha ej gifvit sin kudda dricka,
De ha ej lärt att sin strumpa sticka
Och hugga ved för sin aftonbrasa:
De måste svälta, när vi kalasa.
Men förrän jag skulle öfvergifva
Mitt sköna land i dess vinterdrifva,
Förr ville jag uti Finland dö.
Adjö, små rymmare nu, adjö!

30. Sof godt!

Nu skiner solen på dal och fält
Och lingontufvor och blåbärsuddar.
Små barnen sofva på blomsterkuddar
I skuggan af deras svala tält.
Hur ofta, vänliga paraply,
Du ville dem uti regnet skydda!
Nu får du vara för dem en hydda,
Dit de så varma för solen fly.
Gud, gif oss alla i sol och regn
En trogen vän och ett säkert hägn!

8. VII. 2
314. 11. 68.

Pris: 3 Mark.

Gr. barnlitt. 2.

Barnens

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1389

X

